

Kaalslag voor asceten

Als de grond hem te heet onder de voeten wordt kan de Zandloopkever zijn lange poten uitstrekken en als het ware op stelten over de tot 60 graden hete bodem lopen. Bovendien beschermt hij zich met een vacht met lange haartjes aan de onderkant van zijn lichaam tegen de hitte van de bodem.

Bron: Frank Hecker

De voormalige Borger grindgroeve ligt er desolaat en kaal bij. De zanderige bodem is aan de felle zon blootgesteld, water lekt onmiddellijk weg, voedingsstoffen zijn er amper – hier is het leven altijd zwaar! Geen probleem voor mij”, denkt de Zandloopkever en baant zich een weg door de kleine bosjes Viltkruid. Dat wat voor de een als zeer onprettig klinkt, is voor een ander het paradijs. En zo is iets, wat aanvankelijk een zware ingreep in de natuur was, nu uitgegroeid tot een waardevol, zeldzaam leefgebied voor de asceten uit de dieren- en plantenwereld met hun geraffineerde aanpassingsstrategieën. Samen vormen zij de kwetsbare groep van diersoorten die op deze magere zandgrond met en tussen de dwergstruikheide kunnen leven.

Maar het paradijs is in gevaar. Want als de ascetische pioniers eenmaal de basis hebben gelegd voor een samenhangende vegetatie, dan volgen er al snel andere planten met meer groei-kracht. Daardoor verandert de leefomgeving zo sterk dat er voor deze gespecialiseerde soorten geen plaats meer is. Om dit te voorkomen hebben de natuurbeschermingsinstanties zich iets laten invallen: kaalslag! Dit betekent hier dat opkomend struikgewas met de hand wordt verwijderd. Daarbij krijgt de mens hulp van een speciaal daarvoor ingezette kudde schapen, die de jonge scheuten afvreten. Op deze manier kunnen deze waardevolle vlaktes van de Teverener Heide met hun speciale bewoners lang behouden blijven.

Het Dwergviltkruid beschermt zich met reflecterende, zilverkleurige haren tegen de zonnestralen. De wortels van dit plantje dringen diep in de bodem om op grote diepte aan water te komen.

Bron: Frank Hecker